• ARTICOLUL 3 (NUMĂRUL JUCĂTORILOR) •
ÎN LUMINA ULTIMELOR DECIZII ALE LUI INTERNATIONAL BOARD

Ultima conferință a International Board — organul tehnic al F.I.F.A. în materie de arbitraj — ținută la Belfast la 17 iunie 1967, se detașează de cele precedente, atît prin conținutul hotărîrilor care au fost luate în legătură cu modificarea sau retușarea unor reguli ale jocului de fotbal, cît și prin elaborarea unor decizii de interpretare care ajută în mod real la uniformizare în soluționarea unor probleme de arbitraj. Punem azi în discuție, din complexitatea situațiilor reglementate de noile modificări aduse regulilor de joc, modificările aduse art. 3, „NUMĂRUL JUCĂTORILOR".

Potrivit redactării actuale a art. 3, cît și din cuprinsul deciziilor de interpretare atașate acestei reguli, rezultă că este permisă, în mod necondiționat, **înlocuirea în tot cursul jocului a doi jucători de fiecare echipă, în jocurile amicale și — de asemenea — în jocurile cu caracter competițional, cu condiția însă ca înlocuirea jucătorilor să fie autorizată de Federația internațională, sau de federațiile naționale.**

După cum se vede, s-a legalizat o stare de fapt deja existentă, atît pe plan internațional, cît și pe plan național, marea majoritate a federațiilor de specialitate admițînd înlocuirea de jucători cu mult timp mai înainte.

În această privință, este cunoscut faptul că federația noastră a pus în practică înlocuirea de jucători începînd cu returul campionatului 1960—1961.

Ceea ce este însă important și în același timp NOU, este faptul că I.B. odată ce a aprobat în mod oficial și fără vreo clauză specială înlocuirea de jucători, a prevăzut, atît în cuprinsul art. 3 cît și în deciziile de la acest articol, unele reguli de procedură în vederea aplicării ei în mod uniform de către echipele interesate.

Aceste reguli fiind create de autoritatea supremă pentru edictarea regulilor de joc, ele trebuie socotite ca obligatorii și irefragabile.

De acea, **ne permitem să sugerăm pe această cale federației noastre de fotbal, să procedeze de urgență la revizuirea hotăririi mai sus amintite, în sensul de a statua, dacă, și în ce măsură cele stabilite la timpul cuvenit, mai pot avea o eficacitate de ordin practic în raport cu conținutul regulilor stabilite în ședința de la Belfast.**

Menținerea pe mai departe a acestei hotăriri în redactarea sa inițială, poate genera unele implicații în cazul cînd echipele noastre sau arbitrii noștri vor fi solicitați să dispute sau să arbitreze jocuri cu echipe din străinătate.

Iată cum se poate pune acum problema în cazul înlocuirii de jucători, în lumina noilor modificări a regulilor de joc care reglementează această materie:

Prin hotărîrea luată de F.R.F. s-a precizat că este permisă înlocuirea portarului și a unui jucător de cîmp, cu jucători de rezervă, în tot timpul jocului.

Pentru aplicarea în mod uniform a acestei hotăriri s-a mai precizat că:

— Portarul de rezervă va putea înlocui numai pe portarul titular, iar un jucător de rezervă de cîmp, va putea înlocui numai un jucător de cîmp. Dacă portarul titular este eliminat din joc, portarul de rezervă nu îi va putea lua locul sub nici o formă;

— Pentru executarea sau apărarea unei lovituri de pedeapsă, nu este permis schimbul de jucători cu jucători de rezervă.

Potrivit noii reglementări a art. 3, rezultă că nu s-a lăsat la latitudinea federațiilor naționale decît dreptul de a autoriza sau nu schimbul de jucători în jocurile cu caracter oficial și totodată, de a fixa numărul de jucători de rezervă în limitele precizate în Dec. nr. 3. **De nicăieri nu rezultă că s-ar fi lăsat la latitudinea federațiilor naționale și dreptul de a dispune cum anume trebuie efectuate schimbările de jucători, adică de a impune echipelor să desemneze de la început, ce anume posturi vor trebui să ocupe în echipă jucătorii de rezervă în cazul cînd aceștia vor fi introduși în joc.**

Dreptul de a dispune care anume sarcini de joc urmează să li se încredințeze jucătorilor de rezervă — credem — este lăsată acum în exclusivitate în sarcina antrenorilor.

Dacă legiuitorul ar fi înțeles să reglementeze într-un alt mod schimbarea de jucători, desigur că ar fi consemnat acest lucru în mod detaliat în norma edictată. Această precizare se poate sprijini și pe argumentul că „acolo unde legea nu distinge, nici noi nu trebuie să distingem" (ubi lex non distingui, nec nostrum est distinguere). Cu alte cuvinte, va trebui admis ca fiecare echipă să poată înlocui, în tot cursul jocului, un număr de 2 jucători, fără să fie condiționată ocuparea unor anumite posturi în echipă de către acești jucători. Pe foaia de arbitraj se va consemna numai numele jucătorilor de rezervă în limita admisă de federația de specialitate în raport de cele prevăzute în Dec. nr. 3.

Privitor la **momentul înlocuirii unor jucători**, potrivit noii reglementări, un jucător de rezervă va putea lua locul unui jucător titular în orice moment al partidei, condiționat fiind doar faptul informării în prealabil a arbitrului despre schimbarea ce urmează a se face. Ca un corolar al celor de mai sus, **rezultă că este permisă și înlocuirea portarului cu un jucător de rezervă și în cazul cînd această înlocuire se face pînă în momentul executării unei lovituri de la 11 m.** jucătorul care înlocuiește putînd să apere această lovitură.

Pentru aceleași considerente, trebuie admis că schimbul de jucători este valabil și în cazul cînd este vorba de un jucător care urmează să execute lovitura de la 11 m.

Iată de ce am considerat că se impune reglementarea expresă a schimbării de jucători de către F.R.F., PRINTR-O NOUĂ HOTĂRÎRE CARE SĂ FIE ÎN CONCORDANȚĂ CU CONȚINUTUL NOII REGULI, cît și cu procedura instituită de I.B. prin deciziile de interpretare atașate la art. 3.

Dintre problemele de arbitraj pe care le socotim mai semnificative, în legătură cu problema schimbării de jucători, reținem două din acestea:

a) cum va proceda arbitrul în cazul cînd un jucător de rezervă trecut pe foaia de arbitraj intră în terenul de joc în timpul desfășurării jocului și cere arbitrului să-i admită să înlocuiască pe un jucător titular;

b) cînd este socotită definitivată înlocuirea unui jucător titular cu unul de rezervă:

— după ce jucătorul care înlocuiește a prezentat arbitrului carnetul de legitimare și jucătorul înlocuit a părăsit terenul de joc, sau

— după ce jocul a fost reluat. Acest lucru interesează pentru a se da o rezolvare corectă măsurilor pe care trebuie să le ia arbitrul în cazul cînd, în acest interval de timp (pînă la reluarea jocului), jucătorul înlocuit sau cel care înlocuiește comit greșeli pentru care urmează a fi eliminați din joc, potrivit art. 12.

Răspunsul la prima problemă este în sensul că sînt aplicabile dispoz. art. 12 § 5 lit. c, respectiv arbitrul va trebui să oprească jocul dacă nu comportă aplicarea legii avantajului, va da avertisment jucătorului vinovat, iar jocul va fi reluat printr-o „minge de arbitru" de pe locul unde a fost comisă greșeala.

După ce jucătorul vinovat a fost avertizat, el va fi îndepărtat de pe terenul de joc și nu i se va permite să reintre decît în timpul unei opriri a jocului din alte motive decît acelea determinate de propria sa greșeală. Dacă însă, pînă la oprirea jocului, jucătorul în cauză va comite o altă greșeală mai gravă, el va fi sancționat în mod corespunzător cu greșeala săvîrșită.

Ca argumentare a acestei soluții, invocăm Decizia nr. 6 (nouă), unde se prevede că: „arbitrul trebuie să fie înștiințat dacă un jucător urmează să fie înlocuit. Unui înlocuit i se va permite să intre în terenul de joc numai în timpul unei opriri a jocului și după ce a primit un semn din partea arbitrului că poate intra", cît și Dec. nr. 7 (nouă) unde se prevede că: „un jucător de rezervă va fi tratat ca oricare alt jucător și va fi supus autorității și jurisdicției arbitrului, fie că a intrat sau nu să joace".

În ce privește soluționarea celei de a doua probleme, precizăm că înlocuirea unui jucător titular cu unul de rezervă trebuie socotită definitivată după ce jocul a fost reluat. Pînă în acest moment, toți jucătorii își păstrează situația din precedent. În situația cînd un jucător de rezervă a fost eliminat în intervalul de timp pînă ce jocul a fost reluat, el nu va mai putea participa la joc. Echipa respectivă, în cazul cînd va considera necesar să opereze o schimbare de jucători, va apela numai la celălalt sau ceilalți jucători de rezervă trecuți pe foaia de arbitraj.

În cazul cînd un jucător titular a fost eliminat în intervalul de timp pînă ce jocul să fi fost reluat, echipa respectivă nu va mai putea înlocui pe acest jucător cu un jucător de rezervă și va continua jocul cu jucătorii rămași pe terenul de joc. Dacă însă același jucător va comite o greșeală după ce jocul a fost reluat, în timpul cînd se afla încă în incinta terenului de joc, arbitrul va trebui să raporteze forului respectiv despre comportarea necorespunzătoare a acelui jucător; în acest caz luarea unei alte măsuri este imposibilă, întrucît jucătorul eliminat din joc sau înlocuit nu mai poate lua parte în continuare la joc și deci el nu mai poate figura printre jucătorii activi.

MIHAI VASILIU
arbitru

PE TEME DE ARBITRAJ

AUREL CRÎSNIC

Iubitorii fotbalului au primit zilele trecute o știre care le îndoliază inimile: a încetat din viață fostul portar al Jiului, apreciatul sportiv Aurel Crisnic.

Amintirea lui rămîne vie în memoria tuturor celor care l-au cunoscut.

★

Născut la 11 mai 1926 în comuna Lonea, Aurel Crisnic, fiu de miner, a fost atras de mic copil de jocul cu balonul rotund. Joacă la juniorii clubului Paring Lonea, unde practică și atletismul. Este promovat la echipa de seniori în anul 1942 pentru ca în anul 1945 să facă parte din selecționata Văii Jiului. După alți cinci ani, apără poarta echipei Jiului urmînd concomitent și studiile la Institutul de Mine unde obține diploma de inginer.

A fost selecționat în lotul olimpic și în reprezentativa țării, susținînd meciuri la Helsinki, Praga, Moscova, Turku, Atena, Belgrad. Prin jocul său sobru, prin detenta și „priza" la balon, prin calmul și siguranța sa, prin ireproșabila sa etică sportivă, Aurel Crisnic a cinstit fotbalul românesc.

LOVITURA DE LA 11 METRI
BINE APĂRATĂ SAU RĂU EXECUTATĂ?

În ultima vreme, datorită jocului în forță și peste limitele admise de regulamentul acestei discipline sportive, s-a ajuns la acordarea unui mare număr de lovituri de la 11 m. Cele mai multe au fost trasformate în goluri.

În legătură cu modul în care această lovitură poate fi parată s-au purtat și se poartă de către tehnicieni, jucători, specialiști și spectatori tot felul de discuții. Unii susțin că nu există posibilitatea de a fi apărată lovitura de la 11 m., dacă este bine executată; alții susțin că un portar bun poate să o apere, indiferent unde va fi trimisă mingea, pe spațiul porții, de executantul respectiv.

Ca fost portar al echipei naționale și apoi ca antrenor, aș vrea să-mi spun părerea în legătură cu ideile mai sus arătate. Astfel, în legătură cu prima opinie, că nu există posibilitate de apărare a penaltiului de către portar, indiferent de valoarea lui, decît în cazul cînd este prost executat, aduc, în susținerea ei, următoarul argument: datorită vitezei imprimate de cel ce execută lovitura de la 11 metri mingea ajunge în punctul prin care depășește linia porții înainte ca portarul, — din poziția lui statică — să poată ajunge cu mîinile în acel punct, pentru a o putea respinge sau reține. *De ce? Pentru că viteza de deplasare a portarului este inferioară celei pe care o are balonul.*

Singura șansă de a apăra rămîne numai aceea dacă lovitura este trasă în porțiunea de spațiu din jurul portarului, după cum vom demonstra în cele ce urmează. În legătură cu această opinie a noastră, trebuie arătat că mai sînt și alte două curente în lumea fotbalului și anume:

1. Portarul se uită cu atenție la modul cum adversarul își potrivește și lovește mingea și în funcție de aceste două coordonate se aruncă, în mod reflex, în direcția în care anticipează el că ar urma să fie expediată mingea.

2. Portarul își alege anticipat direcția în care se va arunca cînd adversarul va executa lovitura. Deci se aruncă „la inspirație", în stînga sau în dreapta porții, concomitent cu momentul cînd a pornit lovitura din piciorul adversarului.

Ambele idei le consider eronate și ineficiente deoarece, în mod constant, portarii care le folosesc se expun ridicolului pentru că adversarii, sesizînd direcția în care se aruncă portarii respectivi, trimit mingea în partea opusă.

Consider că nimic nu este mai demoralizant pentru un portar și echipa lui și nimic mai ilariant pentru spectatori decît scena cînd un portar se aruncă într-o parte și adversarul expediază balonul de la 11 metri, în partea cealaltă. Astfel de situații au fost destule, chiar și în campionatul nostru. De aceea personal sînt în dezacord cu aceste două idei care, după părerea mea, nu dau o bază logică de rezolvare a acestei faze de joc.

În plus arătăm că în regulamentul de joc la art. 14 „lovitura de pedeapsă" (11 metri) se arată ce se întîmplă cu portarul care se mișcă în poartă înainte de executarea loviturii. Din experiența mea, mi-am dat seama că în încercarea sa de a apăra o lovitură de la 11 metri, portarul trebuie să procedeze astfel: își alege din spațiul porții o porțiune de teren pe care el poate să o apere în bune condițiuni, oricît de tare sau cu efect ar trage adversarul. Această porțiune este de circa 1,50 m în dreapta și în stînga portarului *(vezi figura). Pentru apărarea acestui spațiu trebuie ca portarul să-și concentreze atenția la maximum pentru că acesta este spațiul pe care el trebuie să-l apere în mod sigur, indiferent de viteza și de traiectoria mingii.*

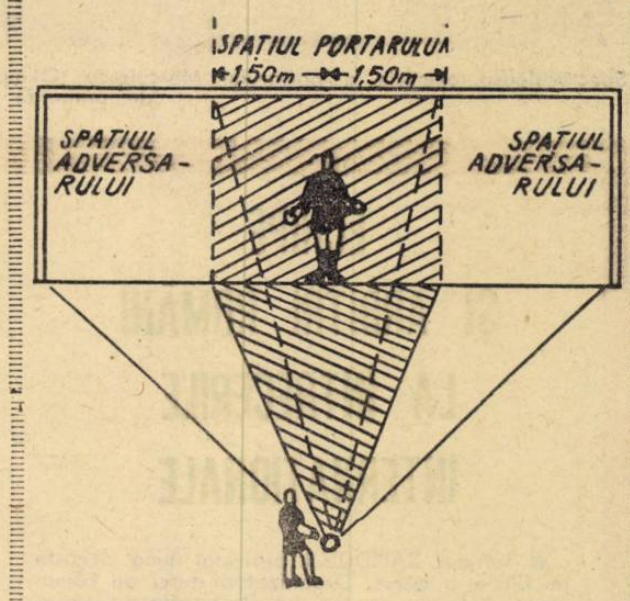

Din spațiul porții — în afară de suprafața mai sus arătată — mai rămîn de apărat pînă la stîlpii ei verticali 2,16 m de o parte și de alta. Acestui spațiu eu i-am zis „al adversarului". Dacă el execută corect lovitura respectivă, adică într-unul din cele două spații de cîte 2,16 m din dreapta sau stînga porții și pe care le-am descris mai sus, atunci ea nu poate fi apărată decît în mod excepțional, adică atunci cînd mingea a trecut prin zona apropiată spațiului de 1,50 m ales de portar (vezi fig.) în dreapta sau în stînga lui, sau a fost slab executată.

Numai această metodă de instruire a portarului, pentru apărarea loviturii de la 11 metri, este, după părerea mea, logică și de aceea o recomand.

JEAN LAPUȘNEANU
antrenor